

РЕШЕНИЕ

№ 211

гр. София, 12.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев

Пенка Велинова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **5779** по описа за **2022** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Министерство на земеделието на Република България срещу Решение по протокол № 3734/15.03.2022 г., по нахд. № 16222/2021 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 122 състав, с което е отменено наказателно постановление № НП - 240/22.10.2021 година, издадено от министъра на земеделието, храните и горите(понастоящем министър на земеделието) , с което на основание чл. 44, ал.2, вр.чл. 41, ал. 3, т.4 от Закона за опазване на земеделските земи /ЗОЗЗ/ на Г. К. К., ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 3, във връзка с чл. 14, ал.1 от ЗОЗЗ.

Наведени са оплаквания за незаконосъобразност на обжалваното решение, поради неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т.2 от НПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН. Касаторът счита, че районният съд неправилно е приел, че административнонаказателното производство е образувано при съществено нарушение на императивни процесуални правила, което е довело до засягане правото на защита на санкционираното юридическо лице. Сочи, че не са нарушени нормите на

чл. 40, ал. 1 и, ал. 2 от ЗАНН, тъй като нарушителят е бил надлежно поканен за връчване на АУАН. Твърди, че извършеното нарушение е установено по несъмнен начин, а от страна на съда не са положени изискуемите по закон усилия за събиране на доказателства и изясняване на фактическата обстановка. Изразено е искане за отмяна на обжалваното решение, като бъде постановено друго, с което да се потвърди наказателното постановление.

В проведеното съдебно заседание касаторът, редовно призован не се представлява. Ответникът по касационната жалба, редовно призован, се представлява от адвокат М., която оспорва жалбата и излага подробни съображения за законосъобразност на оспореното първоинстанционно решение. Претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, в настоящия състав, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните, обсъди събраните по делото доказателства и при съобразяване обхвата на съдебен контрол съгласно чл. 218 от АПК и чл. 220 от АПК, намери следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от лице по чл. 210, ал. 1 от АПК, за което решението е неблагоприятно и срещу подлежащ на касационно обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

За да постанови обжалваното решение, Софийският районен съд е приел, че поземлен имот с идентификатор 07106.1428.4 по КККР на [населено място], район Искър от пета категория по ЗАТУРБ, [община], област С.-град, с площ 0.900 дка земеделска земя, е вписан като съсобствен на В. И. И., К. И. И. и Л. И. И. (според разпечатка на кадастрално-административната информационна система на Агенцията по геодезия, картография и кадастър, с която е окомплектована преписката). От представеното Удостоверение за наследници установява, че Г. К. К. е един от наследниците на съсобственика на имота - Л. И. И.. В. Л. И. (също наследник на Л. И. И.), на 04.05.2020 г. е подал Заявление за извършване на търговска дейност - кемпер за бързо хранене на територията на посочения поземлен имот. На това лице е издадено Удостоверение за регистрация на сезонен обект за търговия с храни от Областна дирекция по безопасност на храните [населено място] на 28.05.2020 г.

На 30.06.2021 г., от служители на Общинска служба по земеделие - Източна: инж. В. К. - и.д. началник на Общинска служба по земеделие - Източна, А. Н. М. - старши експерт и М. Д. Д. - главен специалист, е направена проверка на място на имота. За извършване на проверката не са били уведомени и съответно не са присъствали наследниците на В. И. И., К. И. И. и Л. И. И. - собственици на имота. Съставен е констативен протокол от същата дата, в който е посочено, че е установено използване на земеделска земя за неземеделски нужди без разрешена промяна на предназначението. В отсъствието на нарушителя е съставен АУАН, с който е констатирано, че е извършено увреждане на земеделската земя като е унищожен хумусният пласт чрез насипване на чакъл и изравняване, и че е са поставени временни преместваеми обекти в имота. Актът е връчен на Г. К. К. на 29.07.2021 г. За съставяне на АУАН нарушителят не е бил уведомен и не е присъствал, като не е установено наличие на предпоставките за приложение на чл.40, ал.2 от ЗАНН, съгласно който, когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта, актът се съставя и в негово отсъствие. Въз основа на АУАН е

издадено наказателно постановление № НП - 240/22.10.2021 година, от министъра на земеделието, храните и горите (понастоящем министър на земеделието), с което на основание чл. 44, ал.2, вр.чл. 41, ал. 3, т.4 от Закона за опазване на земеделските земи на Г. К. К., ЕГН [ЕГН] е наложена глоба в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 3, във връзка с чл. 14, ал.1 от ЗОЗЗ.

Изложената фактическа обстановка е установена въз основа на показанията на свидетелите В. К. (актосъставител), А. Н. М. и М. Д. Д., служители на Общинска служба по земеделие - Източна; Констативен протокол от 30.06.2021 г.; Справка в Кадастрално-административната информационна система на Агенция по геодезия, картография и кадастръ; Снимков материал на обекта и поземления имот; Удостоверение за наследници от 07.04.2021 г., издадено от Столична община - район Искър; Заявление за работно време за извършване на търговска дейност на открито в имот частна собственост от В. Л. И.; Удостоверение за регистрация на сезонен обект на търговия с храни № 54969/28.05.2020г. на ЕТ В. - 92 - В. И.; Скица- предложение за право на ползване на поземлен имот с идентификатор 07106.1428.4 с площ 900 кв.м по КККР на [населено място], район Искър, [населено място].

На основание на така установените и изложени факти Софийският районен съд е формулирал извод за незаконосъобразност на наказателното постановление. Приел е, че в административнонаказателното производство е било допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в съставяне на акта за установяване на административно нарушение в отсъствието на посочения нарушител. Също така е направено заключение, че извършването на описаното в наказателното постановление нарушение не е доказано.

Решението на Софийския районен съд е правилно.

Разпоредбата на чл. 40, ал.1 ЗАНН поставя императивното изискване актът за установяване на административното нарушение да се съставя в присъствието на нарушителя. Изключение от това изискване се допуска само в случаите по ал.2 от същата разпоредба, а именно, когато нарушителят е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта. В разглеждания случай не се представят доказателства, а не се и твърди, че нарушителят е бил търсен и не е могло да бъде намерен. Не се представят уведомления, доказателства за направени посещения, покани, които да установяват, че лицето, посочено като нарушител е било търсено и не е било намерено, както и че са му били изпращани покани на известните адреси. Следователно, нарушено е императивното изискване на разпоредбата на чл. 40, ал.1 от ЗАНН, чиято цел е гарантиране правото на защита на посоченото като нарушител лице. Нарушаването на правото на защита е процесуално нарушение от категорията на съществените и обосновава самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление.

Настоящата инстанция споделя извода на първоинстанционния съд за недоказаност на нарушението. Сочената като нарушена норма на чл. 3 от ЗОЗЗ задължава собствениците и ползвателите на земеделски земи да ги опазват от ерозиране, замърсяване, засоляване, вкисляване, заблацияване и други увреждания и да поддържат и повишават продуктивните им качества. Нормата на чл. 14, ал.1 от ЗОЗЗ, посочена също като нарушена поставя изискване строителството върху земеделска земя от първа до шеста категория да се извършва само след отнемане на хумусния пласт.

В разглеждания случаи е констатирано, че върху земеделска земя, която е в съсобственост е посипана настилка от чакъл, върху която е поставена временна

постройка – кемпер. Видно от показанията на свидетелите, настилката от чакъл не е била поставена върху целия имот, а само върху част от него. Не е изяснено по несъмнен начин от кого е поставена настилката, както и временната постройка, като и не е изяснено по никакъв начин защо е прието, че Г. К. К. е извършил нарушението, след като разрешение за извършване на търговска дейност на открито в имот частна собственост и поискано от В. Л. И., на името на ЕТ на когото е издадено удостоверение за регистрация на сезонен обект на търговия с храни № 54969/28.05.2020г. на ЕТ В. - 92 - В. И.. Също така недоказано изобщо е извършването на отнемане на хумусен пласт. Според свидетелите, поставянето на настилка от чакъл означава отнемане на хумусен пласт. Същите свидетели, обаче не разполагат със специализирани знания или не са доказали, че разполагат, поради което техните заключения не могат да се приемат кат установяващи с безспорност отнемането на хумусен слой, като следствие от поставянето на чакъл върху земята. Не са провеждани експертизи и не са събирани доказателства, които да целят установяване на състоянието на земеделската земя, покрита с чакъл, както и дали в резултат от поставянето на чакъл и временна постройка е настъпило унищожаване на хумусен слой. При тези данни правилен и обоснован е извода на СРС за липса на доказателства относно извършването на нарушение на изискванията на ЗОЗЗ.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН, в съдебните производства пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 300 лв., съгласно представения договор за правна защита и съдействие, с подписването на който са заплатени същите.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София град, VII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение по протокол № 3734/15.03.2022 г., по нахд. № 16222/2021 г., по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 122 състав, с което е отменено наказателно постановление № НП - 240/22.10.2021 година, издадено от министъра на земеделието, храните и горите (понастоящем министър на земеделието), с което на основание чл. 44, ал.2, вр.чл. 41, ал. 3, т.4 от Закона за опазване на земеделските земи на Г. К. К. е наложена глоба в размер на 500 лева, за нарушение на чл. 3, във връзка с чл. 14, ал.1 от ЗОЗЗ.

ОСЪЖДА Министерство на земеделието на Република България да заплати на Г. К. К., ЕГН [ЕГН] сумата от 300 (триста) лева, деловодни разноски.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.